

— Тинке, искашъ ли да ти напиша по челото, по бузкитѣ и по брадичката хубави кръстчета?

Дѣтето не му отговори, но го погледна съ засмѣни очички. И почна Стефчо да топи показалеца си и да изписва кръстчета най-напрѣдъ по челото, сетнѣ по едната бузка, послѣ по другата. Като дойде редъ до брадичката, не остана вече мастило и той спрѣ.

— Азъ искахъ, Тинке, да ти изпиша такива кръстчета и по ржчичкитѣ, но не зная, дѣ има друго мастило.

Тъкмо въ това врѣме бащата се върналъ отъ работа и влиза заедно съ майката въ спалнята при дѣцата. Тинка се втурна къмъ бащата съ възкликъ — не го е виждала отъ обѣдъ. Той разшири топли пригрѣдки и чака. Съ изненада съгледа изпоцапаното лице на дѣтето, и буенъ смѣхъ го подави. Той се смѣеше прѣзъ сълзи и питаше:

— Кажи, милечко, сега кждѣ татко да те цѣлуне?

Въ това врѣме майката вече забѣлѣза мастиленитѣ слѣди и по стѣната и по цѣлата покривка на масата. Тя се много разсърди и нарече Стефчо голѣмъ пакостникъ.

— Ако не бѣше сега бѣдни вечеръ, азъ щѣхъ хубаво да те наложа, — рече му тя и продължаваше да гледа цапаницитѣ: — Ти не заслужавашъ никакви подаръци — лошо момче си. Не заслужавашъ никакви, никакви подаръци...

Стефчо сѣкашъ се пробуди отъ нѣкакъвъ сънъ: едва сега разбра, колко голѣма неприятностъ е причинилъ на майка си. Той сведе очи, пѣхна прѣстче въ уста, изду устни, усѣти голѣма вина и остана неподвиженъ, правъ до масата. Не можеше да разбере, какъ тѣй не помисли прѣди да почне да цапа